

at alle disse Sager skulle passere Opholds-kommunen, vil medføre en ligefrem Sagt paa disse Barnefædre for at faae dem bort fra Kommunen. Enhver Kommune, hvor der bliver Spørgsmaal om saadant Bidrag, vil nemlig kunne sige sig selv, at dersom den ikke kan faae det fra Forsørgelseskom-munen, saa kommer den til at bære det selv. Folgen deraf er naturligvis den, at man vil stille sig af med saadanne Barnefædre; efter-søges de, vil man paa bedst mulig Maade skjule, at de ere i Kommunen, og findes de, vil man søge at komme af med dem inarest mulig. Disse Barnefædre ville saa at sige blive omvankende Existentser fra den ene Kommune til den anden. Jeg skal imidlertid som sagt ikke fordybe mig videre i Entelt-hederne med Hensyn til Paragrafen, da det, der for mig er Hovedsagen, er at fremhæve, at Principet er saa uheldigt som muligt, og at Paragrafen ikke vil gjøre nogen Gavn. Jeg skal derfor anbefale det høie Thing at stemme Paragrafen ud. Loven vil blive ret brugbar endda, og jeg tror ikke, at Noget vil komme til at lavne denne Paragraf. Derimod er det ganske sikkert, at der er Nogle, der ville komme til at glæde sig over, at Paragrafen er borte, og det er Kommunerne, de ville slippe fri for en hel Del Ulemper og Ubehageligheder i den Slags Sager, der ville følge med Paragrafen, om den vedtages, saaledes som den er affattet.

Jusfitsministeren (Nelleman): Jeg skal med Hensyn til det stillede Ven-dringsforslag først bemærke, at § 4 jo er Hovedsagen i Lovforslaget, og udelades den, saa har det hele Forslag ingen Betydning eller i det Mindste ingen væsentlig Betyd-ning. Jeg holder mig temmelig overbevist om, at man næppe vilde have fundet det Umagen værd at fremme Lovforslaget videre, hvis man fra første Færd havde forkastet § 4. Lovforslaget er jo fremkommet ifølge en Bestræbelse efter at gjøre Noget for de uægte Børns Mødre og navnlig befri dem for det, som for Dieblirket i mang-foldige Tilfælde sker, nemlig at de blive narrede for det dem tilkommende Alimenta-tionsbidrag, der jo er en dem lovlig til-kommende Fordring. Det har oftere været Gjenstand for Forhandling her i Rigsdagen. Jeg erindrer f. Ex., at det ogsaa i sin Tid

i 1873, da Fattigloven var for, var Gjen-stand for Forhandling, hvad der kunde gøres for bedre at sikkre dem dette Bidrag. Er-faringen har tilstrækkelig viist, at de Tvangsmidler, Lovgivningen indeholder, ihvorvel de kunne synes haarde nok i sig selv — de ere jo nemlig blandt Andet Afsoning paa Vand og Brød — dog kun frugte meget lidet. Erfaringen har viist, at mangfoldige Barnefædre ikke bryde sig videre om at undergives dette Tvangsmiddel og foretrække det langt frem for virkelig at anstrænge sig for af deres Løn eller øvrige Indtægter at sammen spare, hvad der udfordres til Bi-draget. Under disse Overveielser af, hvad der kan gøres for at forbedre de uægte Børns Mødres Stilling i denne Henseende, er man kommen til det Resultat, at der egentlig ikke var nogen anden Udvei end den, § 4 foreslaar. Det staar for mig saaledes, at enten maa man gjøre det, eller ogsaa maa man erkjende, at man ikke kan gjøre Noget i det omtalte Formaal. — Jeg kan nu ikke tro, at Landstinget, efter at det har behandlet denne Sag saa udførlig i foregaaende Samlinger og meget vel vidende, hvad man gjorde, og hvilket Princip man statuerede, har vedtaget og fastholdt denne Paragraf og har gjort det med Bevidsthed om, at den er Kjernepunktet i Lovforslaget, saa nu paa dette Stadium skulde frastalde sin tidligere Stilling til Sagen. Jeg vil ikke tage i Betænkning at sige, at i mine Tanker vilde Landstinget kompromittere sig derved. Jeg maa nu ogsaa overfor de Be-tragtninger, der ere fremkomne, sige, at jeg ikke kan skjønne, hvorfor det i Paragrafen nedlagte Princip skulde være forkasteligt. Der naas jo ikke Andet derved, end at den Paagjældende faar, hvad der tilkommer hende. Der er jo ikke Tale om, at hendes Stilling bliver principielt anderledes eller bedre end efter den bestaaende Lovgivning, der er kun Tale om at staffe hende det, hun skal have. Jeg finder det ganske naturligt, at Barne-moderen fremtræder som den, der er den Berettigede, og at der ikke er Spørgsmaal om at betragte Barnet selv som den Be-rettigede og bestikke det en Værg i saa Henseende. Efter min Mening maa Barne-moderen nødvendigvis fremtræde som Be-rettiget, fordi Lovgivningen betragter hende som pligtig til at forsørge Barnet; skal